

פרשת חוקת

יט * וידבר יהוה אל-משה ואליהרן לאמר: **ב** זאת חקת התורה אשר-עוה יהוה לאמר דבר | אל-בני ישראל ויקחו אליהם פרה אדמה תמימה אשר אינ-בה מום אשר לא-עלה עליה על: **ג** ונתתם אתה אל-אלעזר הכהן והוציא אתה אל-מחוז למחנה ושחט אתה לפניו: **ד** ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה אל-נכח פני אהל מועד מדמה שבע פעמים: **ה** ושרף את-הפרה לעיניו את-ערה ואת-בשרה ואת-דמה על-פרשה ישרף: **ו** ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך לתוך שריפת הפרה: **ז** וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל-המחנה וטמא הכהן עד-הערב: **ח** והשרף אתה וכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד-הערב: **ט** ואסף | איש טהור את אפר הפרה והניח מחוז למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני-ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא: **י** וכבס האסף את-אפר הפרה את-בגדיו וטמא עד-הערב והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם: **יא** הגגע במת לכל-נפש אדם וטמא שבעת ימים: **יב** הוא יתחטא-בֹּ ביום השלישי

יט * וידבר ה' עם משה ולאחרן לאמר: **ב** זאת גזירת התורה שצוה ה' לאמר דבר עם בני ישראל ויקחו לך פרה אדמה שלמה **ג** שאין בה מום שלא עלה עליה עול: **ג** ונתתם אותה לאלעזר הכהן והוציא אותה למחוז למחנה ושחט אותה לפניו: **ד** ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה לנגד **ה** פני אהל מועד מדמה שבע פעמים: **ה** ושרף את הפרה לעיניו את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשה ישרוף: **ו** ולקח הכהן עץ של ארז ואזוב ושני תולעת והשליך לתוך שריפת הפרה: **ז** וכבס לבושו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר כן יכבס **ח** למחנה והיה **ט** טמא **ה** הכהן עד הערב: **ח** ושורף אותה יכבס לבושו במים ורחץ בשרו במים והיה טמא עד הערב: **ט** ואסף איש טהור את האפר של הפרה והצניע **י** למחוז למחנה במקום טהור והיתה לעדה של בני ישראל למשמרת למי היתה **י** חטאת היא: **י** וכבס שאוסף את האפר של הפרה את לבושו והיה טמא עד הערב והיתה לבני ישראל ולגרים שיתגירו ביניהם לחק **י** עולם: **יא** שיעצ **י** במת לכל נפש של אדם והיה טמא שבעה ימים: **יב** הוא יזה **י** עליו ביום השלישי

יט * ומליל יי עם משה ולאחרן למימר: **ב** דא גזירת אורייתא דפקיד יי למימר מליל עם בני ישראל ויסבון לך תורתא סמוקתא שלמתא דלית בה מומא דלא סליק עליה גירא: **ג** ונתתון יתה לאלעזר כהנא ויפיק יתה למברא למשריתא ויכוס יתה קדמוהי: **ד** ויסב אלעזר כהנא מדמה באצבעיה וידי לקביל אפי משפן זמנא מדמה שבע זמנין: **ה** ויזקיד ית תורתא לעינוהי ית משכה וית בסרה וית דמה על אכלה יזקיד: **ו** ויסב כהנא אעא דארזא ואיזובא וצבע זהורי וירמי לגו יקידת תורתא: **ז** ויצבע לבושוהי כהנא ויכסי בסריה במיא ובתר כן יעול למשריתא ויהי מסאב כהנא עד רמשא: **ח** ודמוקיד יתה יצבע לבושוהי במיא ויכסי בסריה במיא ויהי מסאב עד רמשא: **ט** ויכנוש גבר דכי ית קטמא דתורתא ויצנע למברא למשריתא באתר דכי ותהי לכנשתא דבני ישראל למטרא למי אדיותא חטאת היא: **י** ויצבע דכניש ית קטמא דתורתא ית לבושוהי ויהי מסאב עד רמשא ותהי לבני ישראל ולגיריא דיתגירון ביניהון לקים עולם: **יא** דיקרב במיתא לכל נפשא דאנשא ויהי מסאב שבעא יומין: **יב** הוא ידי עלוהי ביומא תליתאה

¹ ראה רבינו אברהם בן הרמב"ם (שמות ו, יג) שביאר כונת אונקלוס, או שהגיע הדיבור למשה פה אל פה, ולאחרן במחזה, או כחז"ל (תו"כ נדבה פרק ב, א) שנאמר למשה לומר לאהרן.
² הלשון 'גזירה' נמצאת גם בלשון המקרא (איוב כב, כח ועוד).
³ ראה בראשית טו, טז ועוד.
⁴ יונתן מלכים ב' א, יג.
⁵ כיבוס שהוא ע"י טבילה מתורגם בלשון 'צבע' (רש"י ויקרא יג, נח).
⁶ מחברת הערוך לר"ש בן פרחון ערך 'בוא'; וראה רש"י סנהדרין פח: ד"ה שייף.
⁷ לשון עתיד, ע"י ו' ההיפוך.
⁸ ויקרא ה, ב ועוד.
⁹ הלשון 'הצנעה' נמצאת גם בלשון המקרא (מיכה ו, ח; משלי יא, ב).
¹⁰ ראה לעיל פסוק ד ועוד.
¹¹ שמות כט, כח ועוד.
¹² ויקרא ו, יא ועוד.
¹³ ויקרא טז, יד.

וביום השביעי יטהר ואם-לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: ^י כל-הנגע במת בנפש האדם אשר-ימות ולא יתחטא את-משכן יהוה טמא ונכרתה הנפש ההוא מִישראל כי מי נדה לא-זרק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בו: ^{יד} זאת התורה אדם כִּי-ימות באהל כל-הבא אל-האהל וכל-אשר באהל יטמא שבעת ימים: ^{טו} וכל כלי פתוח אשר אינ-צמיד פתיל עליו טמא הוא: ^{טז} וכל אשר-יגע על-פני השדה בחלל-חרב או במת או-בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת ימים: ^{יז} ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל-כלי: [שני] ^{יח} ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על-האהל ועל-כל-הכלים ועל-הנפשות אשר היו-שם ועל-הנגע בעצם או בחלל או במת או בקבר: ^{יט} והזה הטהר על-הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחתאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: ^כ ואיש אשר-יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל כי את-מקדש יהוה טמא מי נדה לא-זרק עליו טמא הוא: ^{כא} והיתה להם לחקת עולם ומזה מִי-הנדה יכבס בגדיו והנגע במי הנדה יטמא עד-הערב: ^{כב} וכל אשר-יגע בו הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד-הערב: (פ) **כ** ויבאו בני-ישראל כל-העדה

וביום השביעי יטהר ואם לא יטהר עליו ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: ^י כל שיגע במת בנפש של האדם שימות ולא יטהר עליו את המשכן של ה' טמא ונכרתה ^{יד} האדם ההוא מישראל כי מי היתה לא נזרקו עליו טמא יהיה עוד טומאתו בו: ^{יד} זאת התורה אדם כי ימות באהל כל שנכנס לאהל וכל שבאהל יהיה טמא שבעה ימים: ^{טו} וכל כלי של חרש ^{טז} פתוח שאין מגופת ^{טז} טיח ^{טז} מוקף ^{טז} עליו טמא הוא: ^{טז} וכל שיגע על פני השדה בהרוג ^{טז} חרב או במת או בעצם של אדם או בקבר יהיה טמא שבעה ימים: ^{יז} ולקחו לאשר טמא מעפר שריפת החטאת ונתן עליו מי מען ^{טז} לכלי: [שני] ^{יח} ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות שהיו שם ועל שיגע בעצם או בהרוג או במת או בקבר: ^{יט} והזה הטהר על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וטהרו ^{יט} ביום השביעי וכבס לבושו ורחץ במים וטהר בערב: ^כ ואיש שיטמא ולא יטהר עליו ונכרת האדם ההוא מתוך הקהל כי את המקדש של ה' טמא מי היתה לא נזרקו עליו טמא הוא: ^{כא} והיתה להם לחק עולם ושמזה מי ההיתה יכבס לבושו ושיגע במי ההיתה יהיה טמא עד הערב: ^{כב} וכל שיגע בו הטמא יהיה טמא ואדם שיגע בו יהיה טמא עד הערב: (פ) **כ** ויבאו בני ישראל כל העדה

וביום השביעי יטהר ואם לא יטהר עליו ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: ^י כל שיגע במת בנפש דאנשא דימות ולא יטהר עליו ית משכנא דיי סאיב וישתיצי אנשא ההוא מישראל ארי מי אדיותא לא אנדריקו עלוהי מסאב יהי עוד סאובתיה ביה: ^{יד} דא אוריתא אנש ארי ימות במשכנא כל דעליל למשכנא וכל דבמשכנא יהי מסאב שבטא יומין: ^{טו} וכל מן דחסף פתיח דלית מגופת שיע מקף עלוהי מסאב הוא: ^{טז} וכל דיקרב על אפי חקלא בקטיל חרבא או במיתא או בגרמא דאנשא או בקברא יהי מסאב שבטא יומין: ^{יז} ויסבון לדמסאב מעפר יקידת חטאת ויתין עלוהי מי מבוטע למן: [שני] ^{יח} ויסב איזובא ויטבול במיא גבר דכי וידי על משכנא ועל כל מניא ועל נפשטא דהו תמן ועל דיקרב בגרמא או בקטילא או במיתא או בקברא: ^{יט} וידי דכיא על מסאבא ביומא תליתאה וביומא שביעאה וידפיניה ביומא שביעאה ויצבע לבושוהי ויסחי במיא וידי ברמשא: ^כ וגבר דיסתאב ולא ידי עלוהי וישתיצי אנשא ההוא מגו קהל ארי ית מקדשא דיי סאיב מי אדיותא לא אנדריקו עלוהי מסאב הוא: ^{כא} ותהי להון לקים עלם ודמדי מי אדיותא יצבע לבושוהי ודיקרב במי אדיותא יהי מסאב עד רמשא: ^{כב} וכל דיקרב ביה מסאבא יהי מסאב ואנש דיקרב ביה יהי מסאב עד רמשא: (פ) **כ** ואתו בני ישראל כל כנשתא

¹⁴ שמות ל, לג לח; ויקרא יז, ד ט.

¹⁵ ויקרא ו, כא ועוד.

¹⁶ כיסוי החבית (רש"י יואל א, יז; בכורות כב, ד"ה וישנו).

¹⁷ ראה יונתן יחזקאל יג, יב; אונקלוס ויקרא יד, מב מג מח.

¹⁸ ראה ויקרא יט, כז; יונתן מלכים א' ז, כד.

¹⁹ ראה יונתן ישעיהו י, ד ועוד.

²⁰ יונתן יואל ד, יח (וראה אונקלוס בראשית ז, יא; ח, ב).

²¹ ויקרא יג, ו ועוד.

מִדְבַּר-צֹן בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן
וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ וְתִמְתָּ שָׁם
מִרְיָם וְתִקְבֵּר שָׁם: ^ב וְלֹא-הָיָה מִים
לְעֵדָה וַיִּקְהֲלוּ עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אַהֲרֹן:
^ג וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר וְלוֹ גִּנַּעְנוּ בְּגֹנֹעַ אֲחֵינוּ
לִפְנֵי יְהוָה: ^ד וְלָמָּה הִבַּאתָם אֶת-קֹהֶל
יְהוָה אֶל-הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם
אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ: ^ה וְלָמָּה הֶעֱלִיתָנוּ
מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֵתָנוּ אֶל-הַמִּקְוֶה
הַרְעָה הַזֶּה לֹא | מִקְוֶה זֶרַע
וְתֵאֵנָה וְגִפְלֹן וְרִמּוֹן
וּמִים אֵין לִשְׁתּוֹת: ^ו וַיִּבְאֹ מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהֵל אֶל-פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֹּרֶא
כְּבוֹד-יְהוָה אֲלֵיהֶם: (פ) [שלישי]

למדבר של צין בחודש הראשון
וישב העם בקדש²² ותמת שם
מרים ותקבר שם: ^ב ולא היה מים
לעדה ויאספו²³ על משה ועל אהרן:
^ג וירבו העם עם משה ויאמרו
לאמר הלואי שמתנו²⁴ בַּמִּדְבָּר של אחינו
לפני ה': ^ד ולמה הבאתם את הקהל
של ה' למדבר הזה למות שם
אנחנו ובעירנו: ^ה ולמה העליתנו
ממצרים להביא אותנו למקום
הרע הזה לא מקום מתוקן²⁶ לְבֵית זֶרַע
ואף לא תאנים²⁸ וגפנים ורימונים²⁹
ומים אין לשתות: ^ו ויבנס משה
ואהרן מפני הקהל לפתח אהל
מועד ויפלו על פניהם וינָגְלוּ³⁰
הכבוד של ה' להם: (פ) [שלישי]

למדברא דצין בִּירְחָא קִדְמָאָה
וַיְתִיב עָמָא בְּרָקִם וּמִיתָת תַּמָּן
מִרְיָם וְאֶתְקַבְּרַת תַּמָּן: ^ב וְלֹא הָיָה מִיָּא
לְכַנְשָׁתָא וְאֶתְכַנְשׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן:
^ג וַנִּצָּא עָמָא עִם מֹשֶׁה וַאֲמָרוּ
לְמִימַר לְוִי דְמִיתָנָא בְּמוֹתָא דְאַחֲנָא
קִדָּם יִי: ^ד וְלָמָּה אֶתִּיתוֹן יְתָ קֹהֶלָא
דִּי לְמִדְבָּרָא הַדִּין לְמָתָת תַּמָּן
אֲנַחְנָא וּבְעִירָנָא: ^ה וְלָמָּה אֶסִּיקְתּוּנָא
מִמִּצְרַיִם לְאִיתָאָה יְתָנָא לְאַתְרָא
בִּישָׂא הַדִּין לֹא אֶתֶר כְּשֶׁר לְבֵית זֶרַע
וְאִף לֹא תִינִין וְגִפְנִין וְרִמּוֹנִין
וּמִיָּא לִית לְמִשְׁתִּי: ^ו וְעַל מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן מִן קִדָּם קֹהֶלָא לְתִרְעָה מִשְׁכָּן
זְמָנָא וַנִּפְּלוּ עַל אֶפְיָהוֹן וְאֶתְגַּלִּי
יִקְרָא דִּי לְהוֹן: (פ) [שלישי]

²² תרגם לפי הנקרא בדורו (ראה רמב"ן בראשית מא, מה).

²³ שמות לב, כו.

²⁴ לעיל יד, ב.

²⁵ שמות י, יז; דברים ל, טו.

²⁶ ראה רש"י שבת יד: ד"ה גזירה; שבועות יא. ד"ה הוכשרה.

²⁷ מקום מיוחד לדבר מסויים מתורגם בלשון 'בית',

כמו 'בית מישד קטמא' (ויקרא ד, יב) ועוד.

²⁸ יונתן מלכים ב' כ, ז (וראה לעיל ג, כג).

²⁹ יונתן מלכים א' ז, מב

³⁰ ראה בראשית לה, ז.